

Vinguen els remes que só d'estirp romeva...

Vinguen els remes que só d'estirp romeva,
Em penja el sol al pit entre coralls
I dic, a bord, que enyor serres i valls
I la vida de l'orri en temps que neva.

Els llops mai m'han fet por; a casa meva
Empait bruixots amb flama d'encenalls
I jac cobert de sacs amb els cavalls
O funy, braç mort, la pasta que no lleva.

Só qui petjà el mallol i ullà la vella,
I em capbús en gorg fred si el fadrí estella
O abraç la lluna en difícil meandre.

Cal risc en terra i mar, i en l'art novella,
Per a besar un cos xop sota canella
I caure als trenta-tres, com Alexandre!

De Sol, i de dol, 1947